

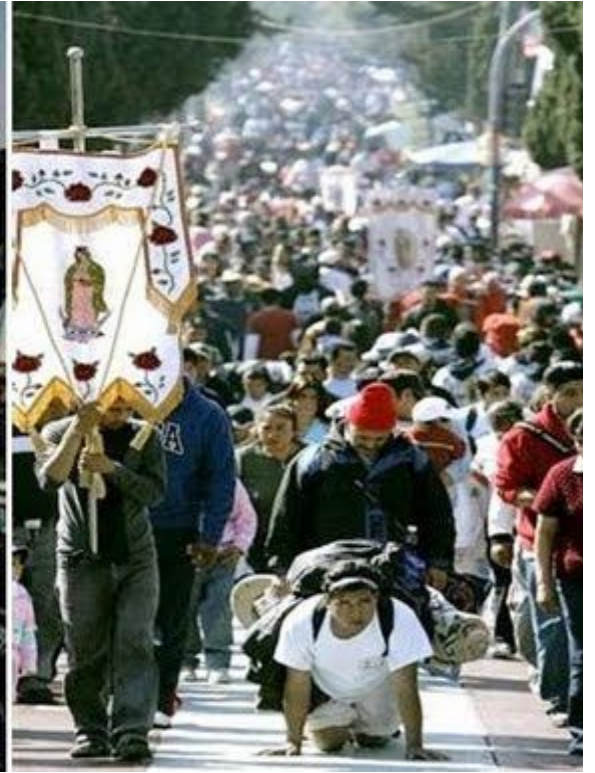
Naša Gospa od Guadalupe

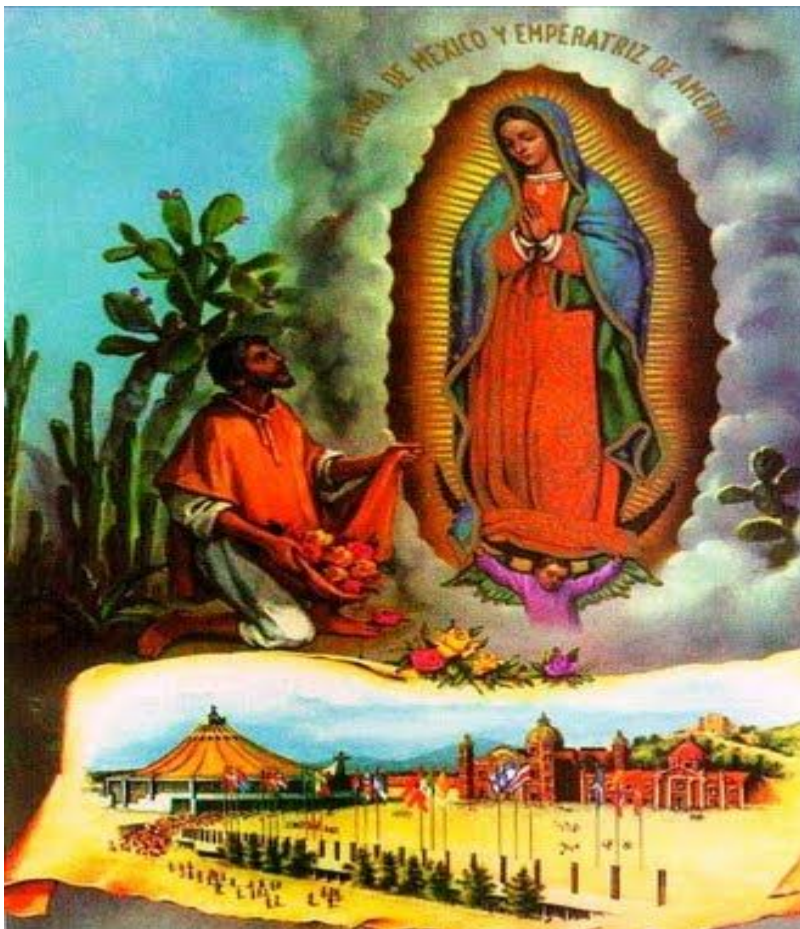
English language : <http://www.catholictradition.org/Mary/guadalupe.htm>
Na trgu Nove i Stare bazilike, sa desna crkveni zvonik

Unutrašnjost crkve Guadalupe u gradu Meksiku

Dolazak hodočasnika diljem Meksika u Baziliku

Gospa se ukazala Juan Diegu

Ona je dobrota Majke, ona je sva veledarežljivost Vladařice. Zanimljiva i dirljiva je povijest neizrecive majčinske ljubavi, majčinskoga prilaženja svojoj djeci i velikodušnoga majčinskoga milosrđa »Svete Marije Guadalupske«. I opet je to povijest ukazanja naše ljubljene nebeske Majke. Zbila su se već pred skoro pet stoljeća. Možda se baš zato u njima ne nalaze nikakve prijetnje kaznama kao u njezinim ukazanjima u naše dane bezboštva i velikog otpada od vjere. U njima govori samo majčinsko Srce puno ljubavi i dobrote.

Prohujalo je petnaest vjekova od Smrti i Uskrsnuća Našega Gospodina, od silaska Duha Svetoga, od osnutka Crkve. Apostoli su i njihovi nasljednici razglasili Evandjelje po Aziji, po Africi i po Evropi, iako s time još nisu završili svojega poslanstva što ga valja uvijek nastavljati, a prečesto i započimati. Ogromni se američki kontinent u tri dijela tek sada počeo otvarati Radosnoj Vijesti, s kojom se kroz duga stoljeća još nije sreo. Bio je još i on nepoznat staromu svijetu. U Novi Svijet prvi se iskrcao Krištof Kolumbo, a za njim i španjolski i portugalski moreplovci petnaestoga i šesnaestoga stoljeća.

Lako možemo vjerovati, da je Presveta Djevica Marija već odavno željela vidjeti da se i taj kontinent otvara fizičkoj mogućnosti da se njezinoj djeci u njemu unese kršćanska poruka vječnoga spasa. I stoga nije čudo, što se ona požurila da jasno i preslavno otkrije svoje majčinske osjećaje prema narodima toga kontinenta, čim su se u nj tek jedva smjestili izaslanici Crkve njezina Božanskoga Sina.

Godine 1531., samo tek 39 godina poslije prvoga puta i otkrića Krištofa Kolumba, spustila se s neba Kraljica i zatražila da se u samom srcu velikoga kontinenta podigne njezino prijestolje, s kojega će ona, Kraljica i Majka, saslušavati i uslišavati svoju djecu toga kontinenta i sve one, što budu ovamo hodočastili. Kanadu je otkrio Jakob Kortier tek 1534., Champlain je osnovao Quebec tek g. 1609. Tek 54 godine poslije Guadalupe došli su prvi Englezi na jedan otok blizu obale Caroline u Sjedinjenim Državama. Ali Španjolci su već prodrli i u Južnu Ameriku do Perua, gdje su živjeli urođenici Inke, i u Sjevernu Ameriku do srca Meksika gdje su obitavali urođenici Azteki. Meksiko, glavni grad Azteka, brojio je g. 1519. stotinu tisuća stanovnika, kada ga je osvojio Španjolak Cortez sa svojim malobrojnim ali dobro naoružanim konkvistadorima. Cortez je za dvije godine osvojio cijelu zemlju Meksika.

Sa svom svojom pohlepnošću za zlatom i za osvajanjima Španjolci su bili još ipak katolici, kakvi takvi, pa su doveli u Meksiko franjevačke misionare. Azteci su se klanjali krivim bogovima, ali su ipak imali neki religiozni temelj i dosta su lako prihvaćali kršćanstvo od prvih 24 franjevaca što su došli k njima. Španjolski je kralj zatražio od pape biskupa za ovu »Novu Španjolsku«. Preporučio je papi za biskupa monsinjora Zumarragu, staroga 60 godina, vrlo štovatelja Presvete Djevice. Papa ga je imenovao biskupom u Meksiku g. 1528.

Službena je Crkva tako ušla u Ameriku s nasljednikom svetih Apostola. Ali se Presveta Djevica nije obratila izravno biskupu. Njezin je običaj da odabire svoje izaslanike među malenima, neznatnima i neukima da tako jasnije zasja Božje djelo. Stoga ona nije odabrala ni kojega od biskupovih franjevaca, ni kojega od Španjolaca sa starodrevnom kršćanskom predajom. Ne, ona je odabrala nepoznatog urođenika, koji je pripadao najnižoj društvenoj urođeničkoj kasti.

Izabranik Svete Marije Guadalupske bio je Juan Diego rođen 1474. Prije dolaska Španjolaca bio je poganin kao i ostali urođenici Azteci. Među prvima je prihvatio kršćanstvo 1525.. Nije bio polovičan kršćanin nego sa svim svojim srcem. Kod krštenja je primio ime Juan (Ivan Diego prema franjevačkom svetom Didaku). Bio je već oženjen. Žena mu se obratila istodobno s njim i dobila ime Marija Lucija. Oboje su živjeli skromno i oskudno. Posjedovali su polje s kojega su se svojim radom uzdržavali bez domaćih životinja. Hranili su se kukuruzom, graham, a katkada s sitnom divljači. Ali oboje su svakoga dana prisustvovali Svetoj Misi usprkos velike udaljenosti od 12 milja (19 km) od crkve franjevačke misije. Međusobno su razgovarali samo o vjerskim otajstvima. U svibnju g. 1531. na Juana Diega došao je križ. Marija Lucija teško je oboljela. Lijekovi joj nisu ništa koristili. S dubokom je pobožnošću primila posljednje svete sakramente i sveto umrla.

Kao udovac Juan Diego preselio se u Tolpetlac gdje je živio njegov stric Juan Bernardino, i on obraćenik na kršćanstvo. Juan Diego je i odavle svaki dan išao na Svetu Misu k Svetomu Jakobu u Thaltelolco (udaljenu 4 milje), pa je morao vrlo rano poći na put. Na putu između grada Tolpetlac i misije Thaltelolco nalazi se brežuljak Tepeyac. Na njemu su bila podignuta tri malena hrama poganskoj božici Tomantzín, toj krvoločnoj božici, kojoj su poganski svećenici prije dolaska Španjolaca žrtvovali tisuće ljudskih žrtava. Na vrhu su toga brežuljka samo gole litice.

Susret s Presvetom Djevicom

To je bilo 9. prosinca 1531. Meksiko je topla zemlja, ali na meksičkoj visoravni od 1500 - 3000 metara nad morem noći su i rane jutarnje ure u prosincu dosta svježe. U rano jutro na putu k Sv. Misi Juan Diego steže svoju tilmu, indijanski plašt, i žurno putuje. Kad se približio podnožju Tepeyaca najednom je začuo ugodnu nježnu glazbu, kao da pjevaju ptičice i odgovaraju sebi u korovima. Činilo se da pjev dolazi s visine brijega i s litica što ga okružuju. Na brijegu je Juan Diego opazio bijeli oblak, sav blistav i okružen dugom. Nije se prestrašio. Bio je očaran tim prizorom i u svojem srcu oćutio neizrecivu radost. Iz toga je oblaka začuo ženski glas koji ga je pozvao njegovim imenom. Juan Diego nije više bio mlad. Imao je 57 godina, ali je hitro poletio na brijeg. Na brijegu je usred sjajnoga oblaka pred njim bila divna Gospođa, kao mlada dražesna Indijanka meksičke zagasite puti s crnom zaglađenom kosom razdijeljenom u sredini na dva uvojka, sa sjajnim očima punim otajstvenosti, s predivno izrezanim i nasmiješenim usnama, s licem baršunastih crta.

Prije nego li je Gospođa prozborila ijednu riječ, Juan Diego bio je siguran da vidi predivnu i predobru Djevicu Mariju. I sada je započeo razgovor između Kraljice Neba i njezina poniznog odabranog sluga. U tom se razgovoru njih oboje kao da natječu u izražajima udvornosti. Indijanac traži vrijeme da se izrazi na fini indijanski način. »Udvornost, gostoljubivost, otmjeno vladanje čine sastavni dio azteškoga temperamenta i ćudi, u istom stupnju kao i njihova strpljivost i njihova jednostavnost«, piše Msgr Charles-Eugène Roy koji je napisao krasnu knjigu o Presvetoj Gospođi Guadalupe.

Juan Diego ne razumije španjolski. On znade samo dijalekt svojega plemena, jezik nahuatl. Razgovor se dakle vodio na nahuatlu. Na nahuatlu je sastavio i prvi prikaz ovih čudesnih događaja Aztek Valeriano, koji je sjajno završio nauke na franjevačkom kolegiju što ga je osnovao biskup Zumarraga. Valeriano je imao 27 godina kada su u roku od tri dana umrli i vidjelac Juan Diego i biskup. Valeriano je često imao prilike da se s njima susreće i da dobije od samoga Juana Diega izvoran tekst riječi izmijenjenih između njega i Svete Marije Guadalupske. I prijevod ovih riječi odaje svoju čistu meksičku draž.

Presveta Marija: »Moj sinko, Juan Diego, što ga ja nježno ljubim kao svoje maleno, slabašno dijete, kamo ti ideš?« Juan Diego: »Plemenita Gospodarice i Gospođo, idem u crkvu u Thaltelolco da slušam Misu što je prikazuju Božji sluge, njegovi zamjenici.«

Presveta Marija: »Moj ljubljani sinko, znaj da sam ja Djevica Marija, Majka pravoga Boga. Početnika života, Stvoritelja svega, Gospodara Neba i zemlje, koji je svudašnji. Ja silno želim da se meni sagradi hram na ovom mjestu.«

»Ovdje ću ja pokazivati, razvijati i davati čovječanstvu svu svoju ljubav, svoje milosrđe, svoju pomoć, svoju zaštitu. Ja sam tvoja Majka puna dobrote, ali ne samo tvoja nego i svih onih što žive u toj zemlji, a također i Majka svih različitih naroda, svih koji mene ljube, svih koji mene zazivaju, svih koji mene traže, svih koji imaju vjeru i pouzdanje u mene. Ovdje ću ja uslišavati njihove suze i njihove boli. Ja ću ih tješiti i pomagati u njihovim poslovima, u njihovim patnjama, u njihovim kušnjama i u njihovim svakovrsnim potrebama. Da se ta moja volja ostvari, ti idi u grad Meksiko u dvor biskupa koji ondje stoluje. Kaži mu da te ja šaljem i da ja želim da se meni sagradi hram na ovom mjestu. Izvijesti ga o svemu što si sada vidio i čuo. I budi uvjeren da ću ti ja biti zahvalna za sve što ti budeš učinio za mene u tom poslanstvu s kojim sam te ja zadužila i da ću ja raširiti tvoj ugled, dobar glas i ime.

Sada, kada ti znadeš moju želju, pođi moj sinko, u miru i upamti da ću ja nagraditi tvoj rad i tvoju brižljivost. Čini sve što je u tvojoj mogućnosti da činiš!«

Juan Diego pade na koljena: »Vrlo plemenita Gospođo, ja odmah idem da izvršim vašu zapovijed, kao vaš ponizni sluga.«

Juan Diego ide kod biskupa

Presveta Djevica se otvoreno i vrlo jasno predstavila Juanu Diegu. Kazala mu je zašto je došla, što želi i što hoće. Zamolila je Indijanca da uloži svu svoju brižljivost u povjerenu mu zadaću i obećala mu je nagradu za njegovu uslugu. Juan Diego se odmah odlučno prihvati svoje zadaće.

Presveta Gospođa je iščezla. On se našao na hladnom putu. Za Svetu Misu je bilo već prekasno. Otkad je postao kršćanin prvi puta je izostao od Svete Mise. S brijega na kojem se nalazio pogledao je na grad Meksiko u koji mora prvi puta ući i tražiti biskupov dvor. On je daleko 3 milje ili 5 km. Što se više približava biskupovu dvoru, sve se više osjećao izvan svojega kruga u kojem je živio. Noge su mu skoro klonule kad je ušao u biskupov dvor. Ali, bio je živo svjestan svoje zadaće, koju mu je povjerila Presveta Djevica i tu više nema uzmarka. Kad je otvorio vrata dvora namjerio se na biskupove španjolske poslužitelje. Mjerili su svojim pogledima od pete do glave toga indijskog odrpanca. Smatrali su potpuno neumjesnim što on dolazi k njihovu Monsinjoru. Jednostavno mu rekoše neka čeka. Međusobno su se iza njega očevidno ismjehivali.

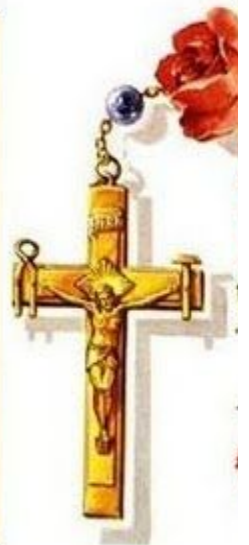
Tako je Juan Diego stojeći čekao od 8 sati ujutro do 4 sata popodne. Konačno su poslužitelji odlučili javiti monsinjoru da ga neki Indijanac želi posjetiti da mu priopći nekakvu važnu stvar.

Biskup je došao i dobrostivo saslušao Juana. Bio je vrlo iznenađen Indijančevim pripovijedanjem o čudesnom događaju. Potanko ga je ispitivao o svemu. Ali biskup mora biti oprezan. Iskrenost ne isključuje zablude. Možda je ovaj pobožni vjernik podlegao svojoj bolesnoj mašti. A nije li ovdje možda i igra sotone kako se katkada događa u zemljama što ostavljaju svoje poganstvo?

Monsinjur Zumarraga je konačno kazao Juanu Diegu, da uzima na znanje njegovu poruku, ali da je potrebno nekoliko dana da se takva stvar dobro prosudi.

Pouzdanik Presvete Djevice izašao je iz dvora prilično razočaran i dosta utučen. Ne možda toliko zbog toga što je na tašte mnoge sate stajao i bio izvrnut izrugivanju, koliko zbog toga što se njegova misija izjalovila. Došao je do uvjerenja da je pitanje hrama Majke Božje na Tepeyacu lijepa i dobra stvar, ali da on nije nipošto prikladan da dobro prikaže biskupu tu stvar. Biskup je nije prihvatio, nego je uzeo rok za razmišljanje. Juan Diego bio je uvjeren da će Presveta Djevica izgubiti tu svoju stvar zbog njegove nesposobnosti, jer, on neznalica, seljak bez utjecaja, nije podesan da iznese tu stvar pred one koji ocjenjuju razloge za i protiv i koji o tom odlučuju. Zato je smatrao da je Presveta Djevica pogriješila u izboru njegove osobe da on provede njezinu želju.

Odlučio je da joj to odmah i kaže. Nije sumnjao o tome da će ona biti na brežuljku Tepeyac kada on onamo dođe da ona čuje izvještaj o njegovu posjetu. Njoj se sigurno žuri s tom stvari, jer ga je molila da brižljivo izvede svoju zadaću.

Naša draga Gospa od Guad

Uistinu on ju je našao na vrhu brežuljka na mjestu gdje ju je ujutro vidio. Pred njom se ničice poklonio.

Juan Diego: »Moja drago Dijete, moja Kraljice i vrlo velika Gospođo, ja sam sve učinio što ste mi vi naložili. K biskupu nisam mogao odmah ući da s njim govorim. Nakon dugog čekanja ipak sam ga vidio i prenio sam mu vašu poruku. Dobrohotno me je i pažljivo saslušao. Ali po onom što sam zamijetio na njemu i po onome što me je pitao, ja sam zaključio da on ne vjeruje mojim riječima. Rekao mi je da se k njemu navratim drugi put. Hoće dobiti više vremena da razmišlja o toj stvari. Očito mi je bilo, da on pretpostavlja da je hram što ga vi tražite moja izmišljotina i hir moje mašte, a ne izražaj vaše volje.

Stoga vas ja molim da pošaljete za tu stvar neku odličnu osobu dostojnu poštovanja kojoj će biskup povjerovati. Gospođo, vi vidite da sam ja siromašan seljak, niskoga, jednostavnog položaja i zato meni ne odgovara ta zadaća u kojoj vi mene šaljete. Moja Kraljice, oprostite mi moju drskost, ako sam u čemu povrijedio vaše dostojanstvo zbog čega bih zaslužio vaše negodovanje, ili jer sam vam dao nepovoljan odgovor.«

Presveta Marija: »Čuj, moj predragi sinko, i znaj da ja imam dosta služitelja kojima bih ja mogla zapovijedati. Ja imam mnogo onih koje bih ja mogla poslati, kad bih Ja to htjela, i koji bi sve učinili što bih im ja naložila. Ali pogodnije je da se ti baviš tom stvari i da ti sve to izvedeš. Moja volja mora se ispuniti baš po tvome posredovanju. Zato te Ja molim, moj sinko, i nalažem ti da se sutra povратиš biskupu. Kaži mu, neka sagradi hram što ga ja tražim od njega, i da je ona koja te šalje Djevica Marija, Majka pravoga Boga.«

Juan Diego: »Ne ljutite se, moja Kraljice i Vladarice, zbog onoga što sam rekao, jer ću ja ići drage volje i radosno izvršiti vaš nalog i odnijeti biskupu vašu poruku. Ja ne tražim da budem oslobođen od toga posla. Ne smatram svoj hod kao kakav težak posao. Ali, mene neće primiti. Možda me biskup ne će ni saslušati ili, ako me biskup i bude saslušao, on mi neće vjerovati. Bilo kako bilo, ja ću učiniti ono što mi Vi nalažete. Gospođo, ja ću sutra poslije podne o zalazu sunca doći ovamo, na ovo mjesto da donesem odgovor što mi ga biskup bude dao. Ostanite u miru, moje uzvišeno Dijete, i neka vas Bog čuva!«

Kad je taj razgovor bio završen Juan Diego se povrati kući. Toga je dana on dva puta vidio Presvetu Djevicu i s njom razgovarao. Ali je on i duge sate čekao da bude primljen od biskupa. Razgovor s njime davao mu je malo nade. Umoran je legao te večeri.

Ponovo kod biskupa

Sutradan, 10. prosinca Juan Diego je najprije otišao u Thaltelolco na svoju svagdašnju Misu, a onda je odavde pošao biskupu. Opet su ga pustili čekati. Kad je biskup konačno ipak došao, Juan je sa suzama više mucao nego li razgovijetno govorio i ponavljao zahtjev Presvete Djevice. Bio je svjestan da je njegova poruka hitna pa je želio da uspije, ali se bojao da ne će imati uspjeha kao ni prošloga dana i da će naići na nepremostive zapreke. Biskup je bio sklon vjerovati u istinitost ukazanja i poruke pa je Indijanac stekao neko pouzdanje. Kad je biskup ispitivao Juana i čuo njegove odgovore, došla mu je misao, da bi bilo najbolje i najjednostavnije kada bi Presveta Djevica Marija dala svoj znak u dokaz da poruka dolazi od nje.

Juan Diego je poskočio od radosti na tu misao. Pitao je monsinjora: »Da li vi hoćete znak? Kažite kakav znak želite i ja ću ga zatražiti od Gospođe!« Biskup je bio u neprilici. Odgovorio je, da on neće nalagati Presvetoj Djevici svoj izbor znaka. Ako ga ona hoće dati, neka ga ona sama izabere po svojoj volji, kakav god Ona hoće. Monsinjur Zumarraga osjetio se presmionim kada je htio kazati Presvetoj Djevici što bi ona morala učiniti, da on upozna njezinu volju. Ako je to samo maštovita izmišljotina Juana Diega, znaka ne će biti. Ali to još samo po sebi ne bi razjasnilo tu stvar, jer bi Presveta Djevica mogla uskratiti znak i u slučaju da je ona uistinu izabrala Indijanca za svoju svrhu.

Zato biskup odluči da sam sebi pribavi znak. Naložio je dvojici službenika u svojoj kući španjolskim jezikom, od kojeg Indijanac ne razumije baš ni jedne riječi, da ga neopaženi izdaleka prate, ali da ga ne izgube s vida da vide da li on doista ima sastanak na Tepeyacu i što on ondje radi.

Juan Diego je radosno izašao iz biskupova dvora, jer je vidio da njegova zadaća zanima biskupa i zato on ima već nešto određeno javiti Presvetoj Djevici od biskupove strane. Brzo krene na put ne znajući da ga prate dvojica biskupovih službenika. Oni su se morali žuriti da ga ne izgube s vida. Ali, kad su došli do podnožja brijega Tepeyaca, on je iznenada iščeznuo s njihova pogleda, a da nisu opazili gdje se on nalazi.

Obojica su bili uvjereni da su ga gledali sve do toga mjesta. Kamo se on mogao tako naglo sakriti? Pohitali su da ga traže u neposrednoj blizini pa zatim po cijeloj daljnjoj okolici. Ali bez uspjeha! Cijelim su ga putem držali na oku i on nije mogao nekamo skrenuti, a da ga oni ne bi bili opazili. Bili su sigurni da je on negdje u njihovoj blizini, ali ga nisu mogli otkriti. Srditi su se vraćali u biskupov dvor. Kazali su monsinjoru da je njegov posjetilac nekakav glumac, prepredenac, a možda i vrač.

Drugi izvještaj Presvetoj Djevici

Juan Diego je našao svoju Kraljicu i Gospodaricu na običnom mjestu. Bio je sretan da joj može podnijeti izvještaj koji je značio početak uspjeha. Biskup se sada više zanima za tu stvar nego prvi put. Ali je Juan rekao Presvetoj Djevici da bi monsinjor želio siguran znak da zahtjev za gradnju hrama doista potječe od Majke Božje. I sam Juan Diego izrazio je želju da mu Djevica dade kakav znak.

Presveta Djevica zahvalila je svom pouzdaniku za njegovu brigu. Bila je zadovoljna. Odazvala se biskupovoj želji. Kazala je Juanu Diegu neka se sutra ujutro povрати ovamo i da će mu ona dati da odnese biskupu znak koji će ga sigurno potpuno uvjeriti.

To je za Juana Diega bila silna radost. Obeća da će sutra ujutro neizostavno doći.

Nepriilika

Obećanje bilo je iskreno. Ali je jutro 11. prosinca tražilo od Indijanca drugu dužnost. Njegov se stric već jučer nije dobro osjećao, a danas mu se zdravlje jako pogoršalo. Bila je to zloćudna groznica. Juan se mora baviti s bolesnikom. Dio jutra tražio je liječnika, ali su lijekovi bili bezuspješni. Navečer je liječnik savjetovao Juanu da sutra ujutro ide po svećenika da njegovu stricu dade posljednje sakramente.

I tako je sastanak s Presvetom Djevicom danas morao izostati. Ali što nije bilo 11. prosinca Juan je odlučio da će učiniti 12. prosinca. Rano će se dići, potražiti svećenika i zatim otići na Tepeyac.

Veliki dan

Evo i 12. prosinca 1531. Prošla su tek tri dana što je Presveta Djevica zaželjela da joj se sagradi hram na Tepeyacu, odakle će ona sipati obilne milosti.

A toga je jutro 12. prosinca 1531. bilo kratko i jasno odlučeno na Nebu da će volja Presvete Djevice još na večer toga istoga dana biti preslavno prihvaćena od najviše crkvene vlasti na tom novom kontinentu.

Presvetoj se Djevici očito žuri. Želi da se što prije podigne hram odakle će ona na pregršte sipati svoje milosti. Brzina kojom ona postizava svoj cilj, nasuprot toga što je izabrala za svoje oruđe siromašnog Indijanca, bez časti i bez ugleda, nezalicu, bez sredstava, odaje njezinu moć kao Kraljice, i daje pouzdanje svima koji budu ovamo dolazili da je zazivaju, da nikakva zapreka neće moći spriječiti izljeve beskrajne dobrote njezina majčinskog Srca.

Ali pothvat poručitelja Presvete Djevice nailazi na zapreke kojih se on ne može osloboditi. Već je zakasnio za jedan dan zbog bolesti svojega strica, za koga se on sam mora brinuti. A danas opet mora tražiti svećenika za njega. Da li će poslije toga biti slobodan da ode na sastanak s Presvetom Majkom Božjom? Možda će ga u tome opet spriječiti stričeva bolest, a možda i smrt? Ali bilo kako bilo Indijanac svršava poslove jedan za drugim.

I sada evo ga, vrlo rano ide po svećenika u Thaltelolco. Boji se da mu se opet ne izjalovi sastanak. Kad je došao do podnožja Tepeyaca na putu u Thaltelolco odluči da dalje pođe prijekim putem.

Ali, kad je htio skrenuti tim putem, opazi da Presveta Djevica silazi s brijega prema njemu sva sjajna u bijelom oblaku, kao prvoga dana. Bio je iznenađen i kao zatečen u krivnji što jučer nije ispunio danoga obećanja. Ali Presveta Majka govori prva. Ona vrlo dobro znade sve o stričevoj bolesti, ali ispituje svoga službenika da mu dade priliku da joj on sve ispriповijedi.

Presveta Marija: »Sinko moj, kamo ideš? Kojim si to putem pošao?

Juan Diego bojažljiv i malo zbunjen: »Moje drago Dijete i moja Vladarice, neka vas dragi Bog čuva! Kako ste jako uranili? Da li ste bolesni?« Odmah se sabra od ovih nesmotrenih riječi: »Nemojte se na mene ljutiti što sam to rekao. Gospođo znajte da je jedan od vaših služitelja, moj stric, bolestan. Njegova je bolest teška i smrtna. Vrlo je oslabio i ja se žurim u crkvu u Thaltelolco po svećenika da ga ispovijedi i pomaže. To je naša sudbina: rađamo se da poslije umremo.«

Presveta Marija: »Slušaj, moj sinko, što ću ti ja sada kazati. Nemoj se ništa uznemirivati ni žalostiti. Ne boj se bolesti i nikakve druge nesreće i trpljenja. Ta zar nisam ovdje ja koja sam tvoja Majka? Zar ti nisi pod mojim okriljem i pod mojom zaštitom? Zar ja nisam Gospodarica života i zdravlja? Zar ti ne radiš za moju stvar, za moj račun? Da li što trebaš? Nemoj se uznemirivati ni brinuti za bolest svojega strica. On ne će umrijeti od te bolesti. Budi siguran da je on već ozdravio.«

Juan Diego povjerova ovoj vijesti sav radostan. »A sada, Gospođo, pošaljite me biskupu sa znakom o kojemu ste mi govorili da mi on povjeruje.«

Presveta Marija: »Moj vrlo dragi i mili sinko, uspni se navrh brijega gdje si mene vidio i sa mnom razgovarao. Uberi ruže što ćeš ih ondje naći, stavi ih u svoj plašt i donesi meni i ja ću ti onda kazati što ćeš učiniti i govoriti.«

Ruže u prosincu?! Na vrh brijega gdje je Juan uvijek gledao samo gole litice?! Ali on nije posumnjao u Vladaričine riječi. Brzo se uspne na brijeg. Našao je prekrasne svježe rascvjetane mirisave ruže, nepoznate u njegovoj zemlji. One cvatu u španjolskoj pokrajini Kastilji. Ruže je stavio u svoju tilmu, koju je raširio poput pregače i sišao dolje gdje ga je čekala Presveta Majka Boga kraj nekog drveta.

Ničice se prostre pred noge svoje Vladarice i pokaza joj ruže. Ona ih je uzela u ruke i opet stavila u tilmu, koju je Indijanac držao otvorenu, i dala mu je ovu uputu. Presveta Marija: »Evo znaka što ćeš ga ti nositi biskupu. Kaži mu da su te ruže moj znak i da stoga on mora izvršiti što sam mu ja naložila. Moj sinko, pazi dobro, što ti Ja govorim i znaj da ja imam u tebe povjerenje.«

»Na putu ne pokazuj nikome što nosiš. Nemoj otvarati svojega plašta pred nikim, nego samo pred biskupom. Kaži mu što sam ti Ja naložila da činiš. I s time ćeš ga ti raspoložiti da sagradi moj hram.«

Poslije tih je preporuka Presveta Djevica Marija pozdravila Juana i iščekzla.

Treći posjet kod biskupa

Juan Diego se ovaj put otputio u biskupski dvor s velikim oduševljenjem. Nosi znak za koji mu je Majka Božja kazala da će potpuno uvjeriti biskupa. Konačno će mu biskup vjerovati i Presveta će Djevica vidjeti ostvarenu svoju volju.

U biskupskom je dvoru Juan opet našao iste poslužitelje što su ga prezirali. Ponovo su mu kazali da čeka. Pitali su ga što drži u svojem plaštu. On se nije obazirao na njihova izrugivanja. On zna da je bitka dobivena. Među tim su poslužiteljima bila i ona dvojica što su ga uhađali dan prije kada im je ispred oka iščezao pa su ga ocrnili pred biskupom da je tvrdokorni »vrač«. Bili su znatiželjni kakva je to tajna što je on sakriva u svojem plaštu. Pogledali su unutra i činilo im se da vide ruže. Jedan je od njih porinuo ruku u plašt da dohvati te ruže, ali je uhvatio samo zrak. To mu se dogodilo tri puta. Nisu znali da li se nalaze pred kakvom čarolijom ili pred nečim tajanstvenim čega oni ne razumiju. Napokon su odlučili da Juana najave biskupu.

Monsinjur Zumarraga naložio je da ga odmah uvedu k njemu. Bio je znatiželjan da li će doista vidjeti znak kao potvrdu Presvete Djevice na poruku za koju Indijanac tvrdi da potječe od Božje Majke.

Napokon evo ih oboje opet zajedno: jedan je prvi nasljednik svetih apostola u Americi, a drugi prezreni pripadnik najniže urođeničke klase u Meksiku.

Nečuveno čudo

Juan Diego zna da ruže što ih on nosi dolaze s takvoga mjesta i u takvo godišnje doba i što ih on u svojoj zemlji nije nikada vidio, predstavljaju neprijeporni i potpuno uvjerljiv znak za istinitost njegova poslanstva. Ali on nosi još jedan neusporedivo sjajniji i jači znak, za kojega on ne zna i za koji on ne sluti. Prema uputi dobivenoj od Presvete Gospođe na Tepeyacu on je kazao biskupu otvarajući svoj plašt iz kojega su ispadale ruže:

»Evo znaka što ga je izabrala sama Gospođa koja mene šalje kao odgovor na vašu molbu što ste mi je vi naložili da je njoj iznesem.«

Juan Diego je vidio da se biskup diže, pada na koljena i netremice gleda u njegov plašt, a ne na ruže što su iz njega ispale. Što se to dogodilo?

Biskup se našao pred izvanrednim čudom, većim od čuda ruža, pred nečuvanim čudom, jedinstvenim u analima Crkve.

Vjerni Valeriano piše: »Na Indijančevu se plaštu vidjela naslikana slika Presvete Djevice Marije koja se još i danas vidi.«

»Vidjela se slika«, veli izvještaj. To je bio biskup Zumarraga, koji ju je prvi vidio. Juan Diego nije

imao o tome ni najmanje slutnje. A kakva je to slika?! To je portret Presvete Djevice Marije takav kakvoga je ona sama htjela. To je slika načinjena bez ikojega ljudskoga kista, koja nije izašla ni iz jedne ljudske radionice. Slika divnih boja, kao da ih je ona upila od čudesnih ruža, ili kao upravo božanski stvorenih za tu sliku.

Kada je ta slika bila čudesno proizvedena na Indijančevu plaštu? Da li je to bilo u času kada je Presveta Djevica stavila ruže u plašt kod stabla na

podnožju Tepeyaca? Ili u času kada je Juan Diego otvorio svoj plašt pred biskupom. To znade samo Presveta Djevica. Za nas je najvažnija činjenica da ovdje postoji djelo same Majke Božje, kojega se Božje svrhunjavno podrijetlo ne može poreći. Ono u jednoj sekundi čini više nego sva biskupska povjerenstva svijeta da potvrde da je to djelo Kraljice neba.

Izveštaj dodaje: »Slika kakva se vidi još danas.« To je doista već drugo čudo što ta slika postoji već 478 godina. Ta ista slika s istim izvornim bojama, na istoj prostoj gruboj tkanini, od kakve je bio satkan Juanov plašt, potpuno nepodesnoj da je umjetnik slikar upotrijebi bilo za kakvu sliku. Takva bi se tkanina morala istrošiti redovitom upotrebom već nakon 25 godina.

Pošto se biskup klečeći s dubokim počitanjem poklonio čudesnoj slici Presvete Djevice, koju je on do sada gledao, digao se i skinuo plašt s Indijanca, koji je tek sada ugledao sliku na svojem plaštu. Biskup je odnio sliku u svoj oratorij i tu ju je raširenu izvjesio. Zatim je pozvao sve dvorjanike biskupskog dvora da dođu vidjeti to izvanredno čudo. Po ondašnjem je običaju poslao dva glasnika da na javnim trgovima proglase čudo.

Juan Diego se nije mogao povratiti kući te večeri. Morao se podvrgnuti biskupovoj ljubežljivosti i časti. Biskup mu je dao dobru večeru. Pripremio mu je namještenu sobu kakve on nikada ni vidio nije. Svi su mu biskupovi španjolski namještenici iskazivali veliko poštovanje, pa i oni koji su mu se prije izrugivali. Njegovo je ime bilo na svačijim ustima. Svi su ga željeli vidjeti.

Ali on se želio što prije povratiti u svoje selo i u svoj priprosti stan. Ne možda zato, što bi bio zabrinut za zdravlje svojega strica, pošto mu je Presveta Djevica kazala, da je on već ozdravio. Sva ta pažnja i ta udobnost u koju su ga stavili, nisu bile njegova sredina, u kojoj je on živio. Nije bio naučen na krevet što su mu ga pripravili, njemu koji je spavao između dvije rogožine na podu. On je te noći i u biskupskom dvoru legao na pod u sobi gdje su ga smjestili. Ali te noći nije mogao ni zaspati razmišljajući o čudesnim događajima toga dana, 12. prosinca 1531., a i prethodnih dana.

Ali i biskup je bio stavljen izvan svojega običnoga kruga misli i poslova. Sada je obavezan izvršiti zadaću što mu je pridošla izvanrednim ali neporecivim putem. Juan Diego je s neočekivanim uspjehom izvršio svoju zadaću pouzdanika Presvete Majke pravoga Boga. Sada mora monsinjor Zumarraga izvršiti volju Presvete Djevice. Jasno je vidio da se Presvetoj Kraljici žuri, pa se i on mora požuriti, bez ikakva odlaganja.

Već se sutradan 13. prosinca, ujutro biskup u društvu Juana Diega uputio na brežuljak Tepeyac, da vidi mjesto gdje se Presveta Djevica Juanu ukazivala i gdje ona želi imati svoj hram.

Poslije toga je Juan Diego izrazio želju da se vrati kući da vidi svoga strica. Biskup je na to pristao. Naložio je nekima od svoje pratnje da idu s Juanom pa ako nađu da je njegov stric ozdravio neka ga dovedu zajedno s Juanom da se svi pobliže posavjetuju o gradnji hrama.

Sveta Marija od Guadalupe

Na putu kući mnogi su ispitivali što znači ta Juanova pratnja. Više njih se njoj i pridružilo. Kod kuće je Juan Diego pripovijedao sve što se dogodilo 12. prosinca.

Sa svoje je strane stric ispriповjedio kako ga je izliječila jedna Gospođa. Njezin se opis potpuno slagao s onim kako je Juan Diego opisao Gospođu s brda Tepeyaca. Stričevo se ozdravljenje dogodilo upravo u istom času kada je Gospodarica života i zdravlja kazala Juanu da mu je stric ozdravio.

Stric je još pripovijedao da mu je kazala Gospođa, koja ga je ozdravila, da hoće imati hram na Tepeyacu pod nazivom: »Svete Marije od Guadalupe«. Ni stric ni njegov nećak nisu imali pojma o tomu imenu, ali to ime nije strano Španjolcima, jer postoji svetište pod nazivom »Naša Gospa od Guadalupe« u pokrajini Estramadura, u staroj Španjolskoj.

Više se puta dogodilo da je sama Presveta Djevica sebi izabrala ime pod kojim hoće biti zazivana. Tako je na primjer u ukazanju jednoj djevojčici u Rimu, u XV. vijeku, nazvala sebe: »Majka od neprestane pomoći«; u Lurdu: »Bezgrešno Začeće«; u Fatimi i Kerizinenu: »Kraljica presvete Krunice«; u Banneuxu, u Belgiji, g. 1933.: »Djevica siromaha«; u Rimu, u špilji Triju izvora (Tre Fontane) 1947.: »Djevica Objave«; u Marienfriedu 1945.: »Velika Posrednica milosti« ... U San Damianu: »Gospođa Ruža«; u Fribourgu u Švicarskoj 1966: »Kraljica svemira i svih srdaca«.

Postanak španjolskog svetišta Guadalupe vezan je uz kip za koji postoji predaja da ga je načinio Sveti Luka evanđelist. Oko godine 600. papa Sv. Grgur Veliki ga je darovao Svetom Leandru, biskupu u Sevilji u Španjolskoj. Kada su navalili na Španjolsku muhamedanci Saraceni, kršćanski su borci pod Don Rodrigom stavili taj kip u kovčeg i sakrili u špilji visokog gorja zvanog Guadalupe. Borci su pali u borbi za krst časni i slobodu zlatnu. Saraceni su ostali gospodarima toga kraja Španjolske 400 godina.

Kada je Španjolska bila oslobođena od Saracena, nitko nije znao za taj kip nakon četiri stoljeća. Godine 1326. kazao je mladi pastir Gil da mu je Presveta Djevica naznačila mjesto gdje valja tražiti taj kip. On je našao kovčeg i to je javio biskupu. Biskup je naložio da se kovčeg otvori. U njemu je nađen kip s ispravom koja potvrđuje istovjetnost kipa. Kip je bio predan franjevcima. Kralj Alfons XI sagradio je svetište za taj kip u selu Guadalupe, gdje se taj kip još i sada nalazi. To je španjolsko guadalupsko svetište postalo mjestom Marijanskih hodočašća. Bilo je na glasu u doba otkrića Novoga Svijeta. Moreplovci i misionari su dolazili u to svetište Guadalupe da se mole onoj koju su onda nazivali: »Naša Gospođa Šutnje«, prije nego su se ukrcali na brodove za put u Ameriku.

Kakav hram?

13. prosinca 1531. na večer se Juan Diego vratio sa svojim stricem Juanom Bernardinom u biskupski dvor u Meksiko. Biskup je s ganućem slušao strica koji mu je pripovjedio o svojem čudesnom ozdravljenju, o ukazanju Presvete Djevice i o nazivu što ga je ona izabrala za svoje buduće svetište u Meksiku. Monsinjur Zumarraga je vidio u tomu nazivu nježnu patnju Presvete Djevice prema svojim španjolskim sunarodnjacima. Ali meksičko će svetište nadići istoimeno svetište u staromu svijetu.

Dok su dva Indijanca bila u biskupskom dvoru Biskup je brižno bilježio sve što su mu oni govorili o Svetoj Mariji od

Guadalupe: o njezinoj pojavi i o njezinu liku, o njezinim riječima, o točkama što ih je ona sama naglasila, o njihovom dojmu o hramu i velikom prilivu hodočasnika koji će dolaziti u to svetište da mole pomoć. Slika nebeskog podrijetla bila je izvješena u biskupovu oratoriju. Vijest se o čudesnom portretu brzo raširila i ljudi su u neprekidnim procesijama dolazili da je vide u biskupovu oratoriju. Zato je Monsinjur Zumarraga odlučio da sliku prenese u katedralu da mnoštvo može lakše k njoj dolaziti. To je učinio već 15. prosinca, na osminu Bezgrešnoga Začeca i treći dan poslije velikog čuda ruža i čudesne slike. Ali boravak slike u katedrali treba biti samo privremen, jer je Sveta Marija Guadalupska odabrala brdo Tepeyac za svoje prebivalište.

Brzo se pristupilo radu. Odlučeno je da se za početak sagradi samo eremitaža, t. j. jednostavna osamljena kapelica: od 20 stopa (7 m) pročelja, 12 stopa (4 m) dužine i 20 stopa visine, razdijeljena na dva dijela. Prednji bi bio oratorij otvoren za puk, sa škropionicom na ulazu, a na dnu oltar s čudesnom slikom. S radovima se žurilo, da to prvo skromno svetište bude gotovo do Božića. Sve je bilo završeno na vrijeme.

Bila je to velika svečanost prijenosa čudotvorne slike. Biskup je najprije posvetio katedralu Bezgrešnom Začecu u zahvalu za izvanrednu milost što je Presveta Djevica iskazala njegovoj biskupiji. Zatim je pošla svečana procesija prema Tepeyacu. Sprijeda je bila nošena čudesna slika kao zastava. Iza nje su išli bosonogi Biskup, guverner Cortez sa suprugom, suci, kler, puk, Španjolci i Indijanci.

Indijanci su imali loš običaj da prigodom svojih velikih blagdana odapinju strelice. Usuprot izričite zabrane oni se nisu mogli uzdržati od toga običaja prigodom prijenosa čudesne slike. Jedna je strelica zalutala i

smrtno ranila jednog čovjeka iz mnoštva. Nastala je velika strka i uzbuđenje. Jedan je svećenik jedva uspio da među zgrnulim mnoštvom dođe do ranjenika. Izvadio mu je strelicu i zavio ranu. Bio je uvjeren da je ranjenom čovjeku došao posljednji čas života. Svećenik je digao oči prema slici i usred tišine glasno zavapio prema Presvetoj Djevici neka ne dopusti da se ovakva njezina svečanost pretvori u crnu žalost. Smrtno ranjeni najednom je otvorio oči, usne, pokrenuo rukama i digao se potpuno zdrav. Nastalo je neopisivo oduševljenje, puno vjere i pouzdanja u Presvetu Mariju Guadalupsku.

Slika je bila smještena u eremitaži. Biskup je navijestio da će se izgraditi zgrada dostojna čudesne slike i pozvao vjernike na skupljanje priloga za gradnju. Guverner je također održao govor.

Sveta Marija od Guadalupe je sada u svojoj kućici, skromnoj kao što je i ona uvijek bila skromna. Njezin je prvi čuvar bio Juan Diego. Rasprodao je svoju imovinu u Tolpetlacu i svoje je siromašno pokućstvo i alat donio u eremitažu. Orađivao je njivu oko eremitaže. Ta je eremitaža bila podignuta na podnožju brijega na mjestu gdje se Presveta Djevica ukazala treći i četvrti put i gdje je stavila ruže u Juanov plašt.

Ovamo su dolazili mnogi hodočasnici. Čuvar je izbjegavao svaku pažnju prema sebi. Ona sva pripada samo Gospođi i Vladarici, a on je bio samo njezino oruđe. Svima je preporučivao da nikada ne prođu mimo eremitaže a da je ne dođu posjetiti i moliti pred slikom. Pazio je na red i poštovanje na mjestu posvećenom Presvetoj Mariji Guadalupskoj.

Prema nebu

Juan Diego je bio čuvarom Svete Marije od Guadalupe sve do svoje smrti. Umro je 9. prosinca 1548., na 17. godišnjicu svojega prvoga susreta s Presvetom Djevicom na brdu Tepeyaca. Imao je 74 godine; oplakivan je od velikog mnoštva vjernika.

Biskup se te godine osjećao iscrpljenim. Poslije godine 1531. njegov je život bio tegoban, ali i vrlo plodan. U roku od pet šest godina obratilo se na kršćanstvo oko 8 milijuna Indijanaca.

Neke je dane bilo do 16.000 krštenja. Zbog toga su se morale osnovati nove župe, rasporediti kler, koji je bivao sve brojnijim. Biskup je osnovao sveučilište u gradu Meksiku, jedan zavod za Indijance iz kojega je potekao i Valeriano, prvi povjesničar Guadalupe; zatim prvu tiskaru na tom kontinentu i t. d. U proljeću g. 1548. jednom je bulom iz Rima bio imenovan nadbiskupom. To je smatrao za sebe teškim teretom s obzirom na svoju poniznost i narušeno zdravlje. Tečajem ljeta i jeseni nadbiskupova okolina vidjela je kako se njegov život gasi. On se ugasio 12. prosinca 1548. na godišnjicu velikog čuda, nekoliko dana poslije Juanove svete smrti.

Charles-Eugène Roy piše: »Biskupov je život bio previše usko i previše otajstveno povezan s Indijančevim a da bi ga on mogao nadživjeti. Obojica su zajedno predstavila svijetu čudesnu sliku Svete Marije Guadalupske. Obojica se nalaze uz njezine noge, uklesani u mramoru s obje strane glavnog oltara u Bazilici u Meksiku, čašćeni od svih kao vjerni čuvari dragocjenoga poklada što im je bio povjeren 12. prosinca 1531.«

Kad su oni umrli Presveta Djevica je imala na Tepeyacu još samo svoju eremitažu. Juan Diego i nadbiskup Zumarraga mogli su samo s Neba promatrati razvoj svetišta u slijedeća tri stoljeća.

(Ukazanja i Poruke Majke Božje u Gvadalupi službeno je potvrdi nadbiskup Alonso de Montufor 1555.godine – napomena uredinika).

Godine 1622. prilozima skupljenim na poziv Monsinjora Zumarrage i hodočasničkim milodarima sagrađen je od kamena lijep oratorij, srednjega opsega, na samom vrhu Tepeyaca, gdje je Juan ubrao ruže.

Godine 1663. je bilo sagrađeno novo velebno prostrano svetište, bogato urešeno. Čudesna slika je bila stavljena u kristalni moćnik, sa zlatnim i srebrnim okvirom nad pozlaćenim glavnim oltarom sa svetohraništem od srebra. Zadnja je ograda bila od kamena. Bili su podignuti i tornjevi.

(Papa Klement IX. godine 1667. Izdaje bulu kojom odobrava javno liturgijsko štovanje Gospe Gvadalupske s posebnom svetkovinom i s misnim obrascem dana 12. prosinca –napomena urednika)

Godine 1709. je bila sagrađena »vrlo slavna kolegijalna kraljevska bazilika Guadalupe«. Posveta je bila svečano obavljena. To je najveća crkva u Meksiku, a možda najbogatije i najraskošnije urešena u cijeloj Americi.

Godina 1791., 1828. i 1888. je bazilika bila obnovljena i proširena. Godine 1895. je bila obavljena krunidba čudesne slike u prisutnosti 28 nadbiskupa i biskupa i preko 100.000 vjernika, koji su klicali: »Živjela Marija, Kraljica Meksika i Cesarica Amerike!«

Godine 1945. je bila obavljena druga krunidba, još svečanija, prigodom zlatnog jubileja prve krunidbe, na završetku Marijanskog kongresa, u prisutnosti nadbiskupa, biskupa, svećenika i redovnika svih naroda Amerike, uz ogromno mnoštvo vjernika.

Tom se zgodom sluga Božji veliki Pijo XII u svojoj poruci obratio Svetoj Mariji od Guadalupe riječima: »Vaše čelo danas ponovno krunimo, da uvijek bude pod Vašom moćnom zaštitom čistoća i cjelovitost svete vjere u Meksiku i u cijeloj Americi. Uvjereni smo da će Amerika i Meksiko biti sigurni od propasti dok god ćete Vi biti priznati njihovom Kraljicom i Majkom.« To je dobro rečeno: Sveta Marija od Guadalupe je Cesarica svih triju Amerika.

(Blagoslov temeljnog kamena nove bazilike u čast Gospe Gvadalupske je bio 12.prosinca 1074. Nova bazilika je zavešena i blagoslovljena 12.listopada 1976. Sveti lik Gospe Gvadalupske je s velikom svečanošću prenesen u novu baziliku koja može primiti 10.500 vjernika, od kojih može 5200 sjediti. Stara bazilika je zatvorena zbog toga što tone pa je iskrivljena.

Papa Ivan Pavo II . je prvo apostolsko putovanje izvan Rima imao 27. siječnja 1979. Gospi Gvadalupskoj u Meksiko. A 6. svibnja 1990 u Gvadalupskoj bazilici isti papa proglašava blaženim vidioca Juan Diega, i 31. srpnja 2002. uvrstio u popis Svetaca, a blagdan Gospe Gvadalupske proglašava svetkovinom za čitav Američki kontinent. –napomena urednika)

Od jednostavnog susreta Presvete Djevice s bezazlenim Indijancem, koji je odmah potpuno odgovorio na njezin poziv, potekle su velike stvari, u fizičkom redu, što se mogu vidjeti, fotografirati, opisivati. Ali bezbrojne su mnogo čudesnije, neprestane, neizrecive i neistražive milosti, duhovne i tjelesne, što ih čini sama Sveta Marija Gvadalupska, što ih ona sipa na duše pojedinaca, na skupine, na društvo i na narode što se njoj utječu.

Zato se ona i htjela ovdje ustoličiti. Ona je to sve i kazala u svojem susretu s Juanom prvoga dana.

Presveta Djevica je kazala 9. prosinca 1531.: »Odavle ću ja sipati cijelom čovječanstvu svoju ljubav, svoje milosrđe, svoju pomoć i svoju zaštitu.« To je ona činila kroz četiri vijeka i pol. Dala je svoju preslavnu čudesnu sliku da svjedoči o njoj, o njezinoj dobroti, o njezinoj moći, o njezinoj velikodušnoj darežljivosti u bazilici Tepeyaca. Ta je bazilika danas u samom gradu Meksiku, ali ne zato što bi bila premještena u grad, nego zato što se taj ogromni grad, s više od četiri milijuna stanovnika, proširio i obuhvatio Tepeyac sa svojim veličanstvenim spomenikom.

Svake godine dolaze milijuni hodočasnika u tu baziliku. Ima mnogo hodočasnika što se samo na koljenima približavaju bazilici moleći krunicu i pomičući koljena na svaku »Zdravo Marijo«.

Danas Meksiko pruža prizor brze i snažne obnove.

Ovaj prikaz prenosimo iz knjige velečasnog Josipa Suknera, Veliki znak 2, Zagreb 1975. Strane 5-20. Sastavljen prema članku što ga je napisao Louis Even, pod naslovom: »L'Imperatrice des Ameriques. Notre Dame de Guadaloupe. Toute bonté de Mère, toute munificence de Souveraine« u kanadskom listu »Vers Demain«, od kolovoza 1970., str. 1-9 i prema knjizi Msgr Charles-Eugène Roy pod naslovom: »La Vierge de Guadaloupe, Impératrice des Amériques«. Priredio Dr. Miroslav Šantek

Dodatak 1

ZNANSTVENA PROUČAVANJA PLAŠTA I SLIKE GOSPE GVADALUPSKE

„Neobičnost nastanka Gospine slike, kako nam povijesni dokumenti svjedoče, pobuđuje čuđenje i znatiželju. Želja da se dobije odobrenje čašćenja slike potiče biskupe grada Mexica da pristupe potanjem proučavanju svih vidova povezanih s činjenicom Gospinih ukazanja i s Gospinom slikom.

Od prvog časa Gospinih ukazanja i znaka danog biskupu Zumárragi u ljudima se pobudilo zanimanje za vid neobičnosti i čudesnosti povezan s tim događajem. Ono se osobito raširilo nakon nekih čudesa povezanih s čašćenjem Gospe Guadalupske.

Neobičan pojavak slike

□ Ponajprije, neobični pojavak Gospine slike na Diegovoju tilmi pobudio je veliko iznenađenje i zanimanje.

Tilma

□ S vremenom se moglo uočiti i običnim okom, bez posebnih aparata za ispitivanje i bez stručne znanstvene spreme da je Diegova tilma sa slikom nešto veoma neobično. Meksikanci su dobro znali da njihova tilma redovito traje nekih 40 godina. Nakon tog vremena njezino se tkanje raspada. No, to nije bio slučaj s tilmom Juana Diega.

- Platno tilme otporno je prema dušičnoj kiselini, koja ga nije izjela za nezgode pri čišćenju njezina pozlaćenog okvira (god. 1791.).

□ Dana 14. studenog 1921. zločinski napad dovodi u pogibao sliku, no ona na cudesan nacin nije oštećena. Jedan radnik, neki Luciano Pérez, stavlja bombu, skrivenu u cvijeće, na podnožje glavnog oltara u bazilici. Eksplozija je teško oštetila mramorne stube, iskrivila težak metalni križ, porazbijala stakla u okolici, ali staklo na slici ni slika sama nisu oštećeni.

- U lipnju 1946. Isaac Ochotorena, s Instituta za biokemiju Sveucilišta u gradu Mexico, utvrđuje da platno potječe iz 16. st. i da je satkano od niti agave tipa maguey (postoji naime stotinjak vrsti agave!).

Gospina Slika

Slikari su pak već i običnim očima uočili da je ta slika nešto neobično.

Polovicom 17. st. zatraženo je od protoliječnika i slikara da ispitaju Diegovu tilmu i Gospinu sliku na njoj.

Lako su uočili neobičnosti slike na Diegovoju tilmi: □ Ona je naslikana bez obrade platna prije slikanja, na grubom platnu od agave; unatoč tome naslikana strana je poput svile. Odsutnost temeljne obrade platna prije slikanja potvrđuju i ispitivanja Amerikanca Philipa S. Callahana pomoću infracrvenih zrakâ.

- Lik Gospe ima savršen oblik i blage prijelaze.
- Tehnika slikanja je također neobična: naime, na slici se susreće nekoliko slikarskih metoda, koje se inače odijeljeno primjenjuju (ulje, akvarel, tempera, fresko slikanje).

- Novovjeka otkrića tim su proučavanjima pridružila i druga iznenađenja: boje na slici su neobične i nepoznate.

□ Stoga su je već u davnim vremenima, od 16. st. nazivali slikom “koju nije napravila ljudska ruka”, “koja nadilazi ljudske tehnike”.

U novije vrijeme to se izražava stručnim izrazom AHEROPITA (=nenačinjena rukom!), poput slike Isusova tijela na Svetom platnu koje se čuva u Torinu.

- Znanstvenik Garibi Tortolero izjavljuje da na Platnu nema znakova kista, niti tragova koji bi pokazivali da je djelo ljudskih ruku.

□ God. 1963. američki Kodak fotografira sliku i zaključuje da je ona “priljubljena” ili “utisnuta” u platno.

Do istovjetnih rezultata doći će godine 1975. Eduardo Turati Álvarez, iskusan oftalmolog, i Carlos Salinas.

Slike u očima

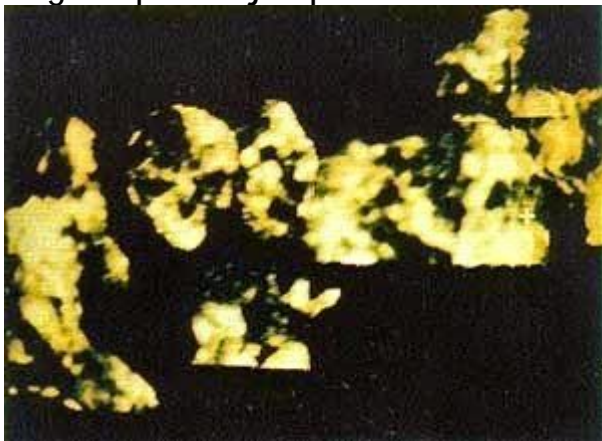
-

U svibnju 1951. Carlos Salinas, izvrstan crtač i fotograf, ispitujući neke fotografije u naravnoj veličini, otkriva jedno ljudsko poprsje odraženo u očima Djevice. Daljnje studije na oftalmoskopu potvrđuju njegovo otkriće i ujedno otkrivaju druga dva odraza.

Takve odražene slike, koje se praktično ne mogu dobiti na ravnoj i zagasitoj površini, posve odgovaraju optičkim zakonima od Purkinje-Sanson.

- Dana 26. svibnja 1956. Javier Toroello Bueno, okulist i kirurg, nakon dugih ispitivanja i pomnih istraživanja

potvrđuje da se u očima Djevice vide neki likovi koji odgovaraju ljudskim bićima.

I drugi okulisti to potvrđuju: među njima su Rafaél Torija Lavoignet, Guillermo Silva Riviera, Ismaél Ugalde Nieto i Amerikanac Charles Wahling.

□ Nakon 1980. god. dr. José Aste Tonsmann, stručnjak za digitalnu analizu svemirskih slika, utvrđuje jasnu prisutnost različitih odraza ljudskih likova u očima Djevice, po digitalnom povećanju slika i do 2500 puta od originalne veličine.

Zvijezde na Gospinu plaštu

□ Znanstvenik Mario Rojas otkriva povezanost između zvijezda na Djevičinu plaštu i rasporeda zvijezda za zimskog solsticija godine

Marija se u Guadalupeu očituje posebno kao Majka

Sadašnji rektor Gospina svetišta u Guadalupeu mons. Diego Monroy Ponce ističe posebno da se Marija u Guadalupeu posebice očituje kao Majka. U Lurd se, naime, dolazi moliti Gospu za zdravlje, u Fatimi se moli za obraćenje, a u Guadalupe se dolazi radi susreta s Marijom kao Majkom! Ona reče Juanu Diegu jednog dana, zabrinutom i žalosnom zbog teške ujakove bolesti:

“Neka te ništa ne mucu, ne zabrinjava. Zar nisam ovdje JA, koja sam tvoja Majka?! Zar nisi pod mojim vodstvom?

Pod mojom zaštitom? Zašto si zabrinut?”

Tisuće i tisuće, milijuni i milijuni hodočasnika koji posjećuju Tepeyac, dolaze kao što sin dolazi u majčinsku kuću.

Jer Ona očituje nježnost, razumijevanje, slatkoću, ljubaznost. Ondje doživljavaju Mariju kao Majku, i sebe kao njezinu djecu, te ujedno braću drugih ljudi! Sveta Marija Guadalupska očitovanje je Božje Ljubavi.

Najveće marijansko svetište u Meksiku i na svijetu

U Gospino Svetišće u Guadalupeu dolazi godišnje oko 20 milijuna hodočasnika, te je najveće marijansko svetište na svijetu.

“Urođenici sami svjedoče kako se “sada ne stide biti urođenicima, niti se nositi po urođeničku, niti govoriti urođenickim *náhuatl* jezikom, jer je Gospa došla k njima po Juanu Diegu, kao Morenita, (Crna) govorila je jezikom *náhuatl*, bila je odjevena na urođenički način.” Tako Gospa Guadalupska postaje most između Indiosa i Boga i Krista, između Indiosa i Španjolaca, između Meksika i Europe, između meksičke kulture i čitavog američkog kontinenta!”

(Tekst u Dodatku 1 preuzet je iz Crkva u svijetu, 40 (2005), br. 3, UKAZANJA GOSPE U GUADALUPEU, *Josip Marčelić, Split*)